

Rolnummers 7116 en 7117
Arrest nr. 25/2021 van 25 februari 2021

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 3, § 3, en 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg Luik, afdeling Verviers.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters F. Daoût en L. Lavrysen, en de rechters J.-P. Moerman, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet, R. Leysen, J. Moerman, M. Pâques en Y. Kherbache, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter F. Daoût,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij twee vonnissen van 4 februari 2019, waarvan de expedities ter griffie van het Hof zijn ingekomen op 7 februari 2019, heeft de familierechtbank van de Rechtbank van eerste aanleg Luik, afdeling Verviers, telkens de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 3, § 3, en 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre het kind van Somalische afkomst dat vluchteling is en dat in België is geboren uit gehuwde ouders die eveneens vluchtelingen zijn, niet de juridische mogelijkheid heeft om dezelfde naam te dragen als zijn oudere broers en zussen die in Somalië uit dezelfde gehuwde ouders zijn geboren, tenzij een beroep wordt gedaan op een administratieve procedure voor de minister van Justitie, zonder de zekerheid dat die procedure tot een goed einde wordt gebracht, met de kostprijs die zij met zich meebrengt, de verloren tijd en de mogelijke hinder van twee opeenvolgende naamsveranderingen ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 7116 en 7117 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Depré en Mr. E. de Lophem, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend.

Bij beschikking van 9 december 2020 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en J. Moerman te hebben gehoord, beslist dat de zaken in staat van wijzen zijn, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij de Ministerraad binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 13 januari 2021 en de zaken in beraad zullen worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, zijn de zaken op 13 januari 2021 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen*

Ali Waceys Mohamed en Najima Cuudi Cumar zijn in 2002 gehuwd in Somalië. Hun eerste vijf kinderen zijn in Somalië geboren en dragen de naam « Ali Waceys », overeenkomstig het Somalische recht dat aan de kinderen de eerste voornaam van de vader, gevolgd door de eerste voornaam van de grootvader langs vaderszijde, toekent.

Na hun aankomst in België en nadat hun de vluchtelingenstatus was toegekend, kregen zij nog twee andere kinderen, met respectievelijk de voornaam Aisha en Abderahman, geboren te Verviers op respectievelijk 19 december 2012 en 28 juli 2014. Aisha en Abderahman genieten de vluchtelingenstatus. In 2018 stelden hun ouders bij de familierechtbank van de Rechtbank van eerste aanleg Luik, afdeling Verviers, twee vorderingen in tot verbetering van een akte van de burgerlijke stand, waarbij zij onder meer verzoeken om de verbetering van de naam die vermeld is in de respectieve geboorteakten van Aisha en Abderahman.

De familierechtbank wijst erop dat artikel 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat de vaststelling van de naam van een persoon wordt beheerst door het recht van de Staat waarvan die persoon de nationaliteit heeft en dat, krachtens artikel 3, § 3, van hetzelfde Wetboek, de verwijzingen naar de nationaliteit van een persoon die de hoedanigheid van vluchteling heeft, worden vervangen door een verwijzing naar de gewone verblijfplaats. De familierechtbank besluit eruit dat de naam van Aisha en Abderahman, vluchtelingen van Somalische afkomst die hun gewone verblijfplaats in België hebben, moet worden vastgesteld overeenkomstig het Belgische recht. De familierechtbank stelt vast dat de toepassing van het Belgische recht te dezen tot gevolg heeft dat Aisha en Abderahman een andere naam dragen dan die van hun oudere broers en zussen die in Somalië geboren zijn. De familierechtbank vraagt zich af of die vaststelling bestaanbaar is met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van die twee kinderen. Daarnaast vraagt zij zich af of het verschil in behandeling tussen de kinderen die uit het betrokken paar zijn geboren, die niet dezelfde naam kunnen dragen, al dan niet discriminerend is. De familierechtbank stelt ten slotte, in ruimere zin, een verschil in behandeling vast tussen de kinderen van vreemdelingen, die in België zijn geboren, naargelang die kinderen al dan niet de vluchtelingenstatus genieten, aangezien de eerstgenoemden, in tegenstelling tot de laatstgenoemden, worden uitgesloten van de mogelijkheid om zich te beroepen op het recht van hun land van herkomst teneinde dezelfde naam te dragen als hun broers en zussen die in hun land van herkomst geboren zijn.

De familierechtbank stelt dan ook, in het kader van beide procedures die voor haar aanhangig zijn gemaakt, de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1. In zijn memorie herinnert de Ministerraad in de eerste plaats aan de draagwijdte van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie alsook aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de naam.

Hij onderstreept vervolgens dat het in het geding zijnde verschil in behandeling voortvloeit uit de toepassing van verschillende rechtsregels, het Somalische recht, enerzijds, en het Belgische recht, anderzijds, bij het vaststellen van de naam van de verschillende kinderen van het betrokken paar. Volgens de Ministerraad kan het feit dat het Belgische recht binnen een specifiek domein verschilt van een buitenlands recht, op zich geen schending inhouden van de toetsingsnormen die in de prejudiciële vraag worden beoogd.

Op grond van de parlementaire voorbereiding van artikel 3, § 3, van het Wetboek van internationaal privaatrecht merkt de Ministerraad op dat de toepassing van het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats, veeleer dan het recht van de Staat van de nationaliteit, voor de kwesties betreffende de persoonlijke status van een vluchteling, overeenstemt met een internationale verbintenis die door België werd aangegaan, aangezien die regel is vastgelegd bij het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat België, net zoals Somalië overigens, heeft geratificeerd.

Bovendien betwist de Ministerraad de vergelijkbaarheid van de twee categorieën van personen die te dezen verschillend worden behandeld, namelijk, enerzijds, het kind van Somalische afkomst dat vluchteling is en dat in België is geboren uit gehuwde ouders die eveneens vluchtelingen zijn, en, anderzijds, de broers en zussen van dat kind die in Somalië uit dezelfde gehuwde ouders zijn geboren. Volgens de Ministerraad wordt immers slechts één van beide situaties gekenmerkt door een element van vreemdelingschap. De Ministerraad voegt eraan toe dat een verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende nationale rechtsregels op verschillende situaties, tot de kern zelf van het internationaal privaatrecht behoort.

Ten slotte is de Ministerraad van mening dat het in het geding zijnde verschil in behandeling niet onevenredig is, om de volgende twee redenen. Enerzijds, ook al bestaat er daadwerkelijk een grondrecht om een naam te dragen, bekrachtigt de rechtspraak geen grondrecht om dezelfde naam als zijn broers en zussen te dragen. Anderzijds, kunnen de betrokken personen steeds een verzoek om naamsverandering indienen bij de minister van Justitie.

De Ministerraad besluit eruit dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

- B -

B.1. Artikel 3, § 3, van het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt :

« De verwijzingen in deze wet naar de nationaliteit van een natuurlijke persoon die krachtens de wet of internationale verdragen die België binden de hoedanigheid van staatloze of vluchteling heeft, worden vervangen door een verwijzing naar de gewone verblijfplaats ».

Artikel 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht, in de versie die van toepassing is op de voor de verwijzende rechter hangende zaken, bepaalt :

« De vaststelling van de naam en de voornamen van een persoon wordt beheerst door het recht van de Staat waarvan die persoon de nationaliteit heeft.

De gevolgen van een nationaliteitsverandering op de naam en de voornamen van een persoon worden beheerst door het recht van de Staat van zijn nieuwe nationaliteit ».

B.2. De verwijzende rechter stelt het Hof een vraag over de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepalingen met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie (artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens) en met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens).

Het Hof onderzoekt eerst de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepalingen met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, en vervolgens de bestaanbaarheid ervan met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Ten aanzien van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie

B.3. Uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het Hof wordt ondervraagd over twee verschillen in behandeling wat betreft het bepalen van het recht dat van toepassing is op de vaststelling van de naam.

Ten eerste wordt het Hof verzocht, in het licht van de vaststelling van de naam, de situaties te vergelijken van de kinderen van vreemdelingen, die in België geboren zijn, er hun gewone verblijfplaats hebben en van wie de broers en zussen in hun land van herkomst zijn geboren en er hun naam hebben gekregen overeenkomstig het recht van dat land, naargelang die kinderen al dan niet de vluchtelingenstatus in België genieten. De verwijzende rechter heeft vragen bij de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepalingen met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in zoverre zij bepalen dat wat die kinderen betreft alleen voor de kinderen die niet de vluchtelingenstatus genieten het recht van de Staat van hun nationaliteit geldt, waardoor hun dezelfde naam als die van hun broers en zussen die in hun land van herkomst zijn geboren kan worden toegekend, terwijl voor de kinderen die wel de vluchtelingenstatus genieten het recht van de Staat van hun gewone verblijfplaats geldt, waardoor hun niet noodzakelijk dezelfde naam als die van hun broers en zussen die in hun land van herkomst zijn geboren kan worden toegekend.

Ten tweede wordt het Hof verzocht, in het licht van de vaststelling van de naam, de situaties te vergelijken van vreemde broers en zussen, naargelang zij geboren zijn in hun land van herkomst zonder in dat geval de vluchtelingenstatus in België te genieten, dan wel geboren zijn in België en er de vluchtelingenstatus genieten. De verwijzende rechter heeft vragen bij de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepalingen met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in zoverre zij tot gevolg hebben dat de naam van de eerstgenoemden wordt vastgesteld overeenkomstig het recht van hun land van herkomst, terwijl de naam van de laatstgenoemden wordt vastgesteld overeenkomstig het Belgische recht, zodat die broers en zussen niet noodzakelijk dezelfde naam dragen.

Het Hof onderzoekt die twee verschillen in behandeling samen.

B.4. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5. Ten aanzien van twee situaties waarvan minstens één wordt gekenmerkt door een element van vreemdelingschap dat de toepassing van een bepaling van het Wetboek van internationaal privaatrecht vereist om te bepalen welk nationaal recht toepasselijk is, is het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing, op elk van die twee situaties, van verschillende regels naar gelang van het nationale recht waaronder zij vallen, op zich niet discriminerend.

Het komt het Hof evenwel toe te onderzoeken of de aanknopingsfactor waarin een bepaling van het Wetboek van internationaal privaatrecht voorziet teneinde te bepalen welk nationaal recht toepasselijk is, redelijk verantwoord is in het licht van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Bovendien komt het het Hof eveneens toe te onderzoeken of een verschil in behandeling tussen twee categorieën van personen, zoals die van een vreemdeling die de vluchtelingenstatus geniet en die van een vreemdeling welke die status niet geniet, met betrekking tot de aanknopingsfactor die van toepassing is op eenzelfde kwestie - zoals de vaststelling van de naam -, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie al dan niet in acht neemt.

B.6. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever, door in artikel 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht te bepalen dat de vaststelling van de naam van een persoon in principe wordt beheerst door het recht van de Staat waarvan die persoon de nationaliteit heeft, de oplossing wilde codificeren die van toepassing was vóór de aanneming van dat Wetboek :

« Het wetboek bevestigt het beginsel van de toepassing van de nationale wet op de naam en de voornamen. De bestaande oplossing, gegrond op artikel 3 van het Burgerlijk Wetboek, wordt op die manier bekrachtigd.

Die categorie heeft eveneens betrekking op de toekenning van titels verbonden aan de naam » (*Parl. St.*, Senaat, B.Z. 2003, nr. 3-27/1, p. 67).

In de commissie bevestigde de minister van Justitie dat die bepaling een codificatie van het bestaande recht was :

« De minister bevestigt dat deze afdeling van het wetboek de huidige jurisprudentie niet op zijn kop zet. De bestaande situatie wordt gecodificeerd » (*Parl. St.*, Senaat, 2003-2004, nr. 3-27/7, p. 85).

De toepassing van de nationaliteit als aanknopingsfactor om het recht te bepalen dat van toepassing is op de vaststelling van de naam van een persoon, is niet zonder redelijke verantwoording.

B.7.1. De verwijzingen in het Wetboek van internationaal privaatrecht naar de nationaliteit van een persoon die de vluchtelingenstatus geniet, worden, krachtens artikel 3, § 3, ervan, vervangen door de verwijzing naar diens gewone verblijfplaats.

Uit de gecombineerde toepassing van de artikelen 3, § 3, en 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht volgt dat de vaststelling van de naam van een vreemdeling die de vluchtelingenstatus geniet, wordt beheerst door het recht van de Staat van diens gewone verblijfplaats.

B.7.2. Zoals in de parlementaire voorbereiding van artikel 3, § 3, van het Wetboek van internationaal privaatrecht wordt gepreciseerd, is de toepassing, op de vreemdelingen die de vluchtelingenstatus genieten, van het recht van de Staat waar zij hun gewone verblijfplaats hebben, voor de aangelegenheden omtrent het personen- en familierecht, vastgelegd in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat door België werd geratificeerd :

« Door België geratificeerde internationale verdragen onderwerpen de vluchtelingen (Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 12) en staatlozen (Verdrag van New York van 28 september 1954, artikel 12) aan de wet van hun woonplaats en, bij gebreke daaraan, aan de wet van hun gewone verblijfplaats. Het wetboek kan niet van die verdragen afwijken. Die verdragen beperken deze oplossing evenwel tot de vragen omtrent het personen- en familierecht. Het wetboek voert daarom een bepaling in die deze oplossing bevestigt voor de gevallen waarin het criterium betreffende de nationaliteit buiten deze materies voorkomt, zoals bij erfopvolging. Voor deze bepaling is het wenselijk gebleken niet de woonplaats als factor in

acht te nemen maar alleen de gewone verblijfplaats als subsidiaire factor. Met betrekking tot het conflictenrecht wordt in het wetboek immers de voorkeur gegeven aan dit laatste criterium boven dat van de woonplaats » (*Parl. St.*, Senaat, B.Z. 2003, nr. 3-27/1, pp. 27-28).

Artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalt immers :

« 1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden ».

Er dient bijgevolg rekening te worden gehouden met het feit dat artikel 3, § 3, van het Wetboek van internationaal privaatrecht een verbintenis van internationaal recht ten uitvoer legt die België is aangegaan.

B.7.3. De toepassing van het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats, in plaats van het recht van de Staat van de nationaliteit, om de naam vast te stellen van een vreemdeling die de vluchtelingenstatus geniet, is redelijk verantwoord ten opzichte van het feit dat die vreemdeling over het algemeen geen nauwe banden heeft met zijn Staat van herkomst, of die niet meer heeft.

B.8. De artikelen 3, § 3, en 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht zijn bijgevolg bestaanbaar met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

B.9. De verwijzende rechter vraagt zich in essentie af of de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar zijn met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven in zoverre zij tot gevolg hebben dat de twee kinderen die betrokken zijn in de voor hem hangende zaken, die geboren zijn in België, er de vluchtelingenstatus genieten en van wie de naam is vastgesteld overeenkomstig het Belgische recht, niet dezelfde naam hebben als hun broers en zussen, die

in Somalië geboren zijn en van wie de naam in dat land is toegekend overeenkomstig het Somalische recht.

B.10. De Grondwetgever heeft gestreefd naar een zo groot mogelijke concordantie tussen artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Parl. St., Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2*).

De draagwijdte van dat artikel 8 is analoog aan die van de voormelde grondwetsbepaling, zodat de waarborgen die beide bepalingen bieden, een onlosmakelijk geheel vormen.

B.11. De rechten die bij artikel 22 van de Grondwet en bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens worden gewaarborgd, zijn niet absoluut. Hoewel artikel 22 van de Grondwet aan eenieder het recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven toekent, voegt die bepaling daaraan immers onmiddellijk toe : « behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald ».

De voormelde bepalingen vereisen dat elke overheidsinmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven wordt voorgeschreven door een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is met de nagestreefde wettige doelstelling.

B.12.1. Ofschoon de naam van een persoon, als bepalend middel tot identificatie van een persoon en tot uitdrukking van een band met een gezin, tot diens privé- en gezinsleven behoort (EHRM, 7 januari 2014, *Cusan en Fazzo t. Italië*, § 55), berust de toekenning van de naam in hoofdzaak op overwegingen van sociaal nut. Wat de regeling van de naamgeving betreft, met inbegrip van de aspecten van internationaal privaatrecht, beschikt de wetgever derhalve over een ruime beoordelingsbevoegdheid, voor zover hij het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in samenhang gelezen met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, in acht neemt (EHRM, 6 september 2007, *Johansson t. Finland*, § 31).

B.12.2. Zoals in B.7 is vermeld, is de toepassing van het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats om de naam vast te stellen van een vreemdeling die de vluchtelingenstatus geniet, redelijk verantwoord in het licht van de internationale verplichtingen van België en het feit dat redelijkerwijs kan worden verondersteld dat een vluchteling geen nauwe banden heeft met zijn Staat van herkomst, of die niet meer heeft.

B.12.3. Het loutere feit dat aan een persoon een andere naam wordt toegekend dan die van zijn broers en zussen, vormt op zich geen onevenredige inmenging in het recht op eerbiediging van diens privé- en gezinsleven, des te minder wanneer het juridische kader dat van toepassing is op de vaststelling van de naam van die persoon wordt gekenmerkt door een element van vreemdelingschap en dus door de toepassing van regels van internationaal privaatrecht, en wanneer het in dat opzicht sterk verschilt van het juridische kader dat is toegepast, in een ander land en los van elk element van vreemdelingschap, op de vaststelling van de naam van zijn broers en zussen, waarbij te hunnen aanzien enkel de vraag moet worden gesteld of hun in het buitenland toegekende naam in België wordt erkend.

B.12.4. Bovendien verschilt de voorliggende kwestie van de situaties waarin eenzelfde persoon, teneinde dezelfde naam te dragen in twee Staten waarmee hij een band heeft, in de tweede Staat dezelfde naam wenst te dragen als die welke hem in de eerste Staat is toegekend (HvJ, grote kamer, 14 oktober 2008, C-353/06, *Grunkin en Paul*; EHRM, 5 december 2013, *Henry Kismoun t. Frankrijk*). Te dezen heeft de toepassing van de in het geding zijnde bepalingen niet tot gevolg dat ze afbreuk doet aan de uniciteit van de naam van eenzelfde persoon.

B.12.5. Ten slotte zijn de gevolgen van de in het geding zijnde bepalingen des te minder onevenredig daar de artikelen 3, § 3, 36, tweede lid, en 38 van het Wetboek van internationaal privaatrecht het mogelijk maken, voor een vreemdeling die in België de vluchtelingenstatus geniet, om bij de Belgische overheden een vordering tot naamsverandering in te stellen, waarop de artikelen 370/3 en volgende van het oude Burgerlijk Wetboek van toepassing zijn. De overheid die met die verandering belast is, zou niet anders kunnen dan het verzoek dat een persoon tot haar richt om dezelfde naam als zijn broers en zussen te dragen, als ernstig te beschouwen.

B.13. De artikelen 3, § 3, en 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht zijn bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 3, § 3, en 37 van het Wetboek van internationaal privaatrecht schenden niet de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 25 februari 2021.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

F. Daoût